

Tibet Trike Toer 2009

Sponsorkilometers voor een eigen huis voor Kiran Namaste!

Een 'dwaas idee' uit 2001 wordt werkelijkheid. Fietsen met mindervaliden, waaronder twee handbikers, boven de 5.000 meter. Een waanzinnig idee? Nee, Leven is Bewegen! Het expeditiedoel is de wereld laten zien dat een beperking je niet hoeft in te perken. De deelnemers komen ondanks alle moeilijkheden letterlijk en figuurlijk in beweging. Zij willen anderen hiermee inspireren.

Het vervoer naar Kathmandu Airport en het inchecken is een eitje. Vanuit de lucht een vluchtige blik op de Mount Everest en dan het enorme Yamdrok-meer waar ik de route aanwijs over de eerste pas die we zullen nemen. Op Gongkar Airport moeten we een uur in het vliegtuig wachten. Twee Chinezen met witte jassen, operatiehandschoenen en koortsthermometers lopen gewichtig rond. Iedereen moet er een onder zijn of haar oksel steken. Consternatie. Bas zijn temperatuur blijft na drie keer meten boven de 37 graden! Ik vertel de verpleegster dat deze man een topsporter is die deelnam aan de Paralympics in Beijing en door zijn handicap altijd een iets hogere temperatuur heeft. Een perfecte smoes, Bas krijgt meteen zijn stempel. De verdere controle verloopt verrassend op rolletjes.

De eerste dagen in Lhasa doen we het rustig aan, ieder ervaart op eigen wijze de nieuwe indrukken. Dan volgt de eerste vuurproef. Ga eens in een rolstoel onvriendelijk land de uitdaging aan om trap op trap af een klooster te bezoeken. We willen ook naar de Potala, maar niet via al die traptreden. Kunnen we niet met een auto omhoog en via de achteringang om alleen de audiëntiezaal en de tombes van de Dalai Lama's te zien? 'Neel!', klinkt het autoritair en beslist. Wij houden onze poot stijf

en het lukt. Gefascineerd staan we voor de enorme tombe van de 5^e Dalai lama.

Op 23 juni vertrekken we vroeg uit het Yak Hotel naar de voet van de Kamba-La, die ik vanuit het vliegtuig aanwees. De eerste dag fietsen we 90 kilometer over een vlakke weg. De grootste tegenstander is daar de brandend felle zon. Na de eerste kampplaats vertrekt ieder op eigen gelegenheid, of als buddy van een van de trikers. Langzaam worstelt iedereen naar boven. Bart zijn ketting knapt en hij moet wachten totdat Willem deze kan herstellen. Boven op de pas lonken de wapperende gebedsvlaggen. De laatste fietser komt om vier uur boven. Een emotionele ontlading volgt. Het is top wat hier gebeurt, we schrijven geschiedenis: gehandicapten, trikers en **handbikers** die deze hoogte bereiken! Voorbijgangers fotograferen ons.

De volgende dag verloopt rustig peddelend naar het tentenkamp. Iedereen bereidt zich voor op de tweede pas. De Karo-La ligt in een rijk besneeuwd gletsjergebied. Volop genietend van de indrukwekkende omgeving klimmen we langzaam omhoog. De derde dag vertrekken we in een stortbui over de Sim-La richting Gyantse. Regen is geen pretje, maar het hoort er bij. In Gyantse wacht een hotelkamer met een heerlijk bad.

In de stad Shigatse blijven we twee nachten voor een wel verdiende en noodzakelijke rust. Daarna volgen zeven fietsdagen, zonder hotels, elke dag een klim, twee maal boven de 5.000 en zelfs tot 5.230 meter. Dagen waar het op aan zal komen. De uittocht uit Shigatse is voor veel Tibetanen indrukwekkend. Een stoet fietsers, van die rare lage driewiel fietsen en ook nog voortbewegen met je armen. Applaus, geschreeuw, 'kom eens kijken!', maar dan in het Tibetaans.

Onze groep is goed gehumeurd en het weer is aangenaam. Vanzelf ontstaat er ruimte om te genieten van het schitterende Tibet. Uitzichten, wolkenpartijen en de kleuren van het landschap. Vaak hoor ik: 'zoiets heb ik nog nooit gezien'. En ondertussen maar doorfietsen.

De Gyatso-La is 5.220 meter hoog. De pas ligt twaalfhonderd meter hoger dan ons vertrekpunt. Dertig eindeloze kilometers 'afleggen'. Verlangend kijken naar de volgende bocht of daar de theepauze is. Even rusten, iets warmes en lekkers. De klim is zwaar. Het is niet zozeer de hoogte als wel het continue klimmen, in een steeds lichter verzet en de mentale onzekerheid: ligt de pas om de hoek of toch iets verder? Daarnaast speelt de verantwoordelijkheid. Ik heb dit dappere groepje mensen meegenomen, maar het moet wel goed gaan.

Om 13.45 uur bereikt de eerste uitgeput maar voldaan de pas. Om half vijf breekt er plots een noodweer los en nog niet iedereen is boven. De wind raast en er is nauwelijks zicht. Er wordt besloten af te dalen naar de achterblijvers. Ze zitten verzopen op hun fiets of trikes. Het vermoeide groepje wordt moed ingesproken: 'Nog vier kilometer'.

Het is ongelooflijk, iets na zessen komt de laatste triker boven, uitgeput maar voldaan. Ruim 5.000 meter bedwongen. Gehandicapten kunnen het ook, zelfs op armkracht! Dan valt alle vermoeidheid af en verheugen we ons op de lange afdaling tot de kampplaats.

Op het eind van onze reis worden we in Kathmandu als helden verwelkomd. Mensen staan stil, kijken verbaast of applaudisseren. We komen op de radio, in de krant en op TV. Het was een echte expeditie. 'Een droom, een dwaas idee', door sommigen betiteld als *onmogelijk*, bleek wel degelijk uit te voeren te zijn, als je maar positief denkt en je niet uit het veld laat slaan.

Just Schilder

Ergens in november zal op de Nederlandse televisie een documentaire vertoond worden van deze uitzonderlijke expeditie. Wanneer ik Uw e-mail adres heb, zal ik u over de juiste uitzenddata informeren. Email naar: kirannamaste@live.nl

Dankzij velen van u die kilometers in zogenaamde 'bouwstenen' hebben **gesponsord** zijn we weer een stap **dichter bij een eigen Kiran Namaste Huis. € 15.000,-** is er opgehaald, (*Petie & Bart jullie ook hartelijk dank!*) een prachtig resultaat. **Hartelijk dank voor het vertrouwen dat ú heeft gehad in deze sportieve prestatie van de mindervalide en de buddies.**

Ook achteraf kunt u nog bouwstenen sponsoren voor de fietstocht, ook nu die afgelopen is met een positief resultaat.

ABN AMRO te Houten no: 55.87.84.534

Hoofdsponsor:

Koninklijk Nederlands Genootschap voor Fysiotherapie